

пъкъ да стана и далечъ да се пръждосамъ отъ това гниещо тѣло, което не даваше вече наслада и страстно опиянение. . .

И въ страшната борба съ мъртвото тѣло на моя милъ, азъ се стрѣснахъ и се събудихъ отъ ужасния кошмаръ, отъ когото се бѣше вцѣпенило тѣлото ми. . .

Страшния кошмаръ не ме остави до полунощъ. На моитѣ оплаквания, сестра Невѣна изговаряше купъ успокоителни думи и пакъ лѣгаше и пакъ заспиваше. . . Тя не бѣше любила, не бѣше страдала и чуждитѣ страдания много малко докосваха нейната душа. . .

Ахъ, защо нѣмамъ нейното вѣчно безчувствие. . . азъ ще бжда най-щастливата отъ щастливитѣ на тази грѣшна, препълнена съ престѣпления и страдания земя.

## 22 Ноември.

Слабостъта не ми позволява да присѣдствавамъ при поставянето на Тихолъ между електродитѣ, които може би, щѣха да го изцѣрятъ, или пъкъ да го убиятъ.

Ще изтрае ли той силата на фародическия токъ? Колко волта ще му пустнатъ?

Ами ако внезапно той се почувства здравъ?

Ще може ли той да изтрае новитѣ страдания, които му подготвяше живота — тоя злѣченъ и неспособенъ за усмивка животъ? . . .

Мислено си задавахъ хиляди въпроси, на които нѣмаше кой да ми отговори и предъ менъ тѣ, въ непрекъснатата върволица отъ видѣния, се раждаха и умираха.

Тѣ бѣха пратеници отъ другия миръ, който носи утѣха и изцѣление отъ земнитѣ несгоди.

Тѣ бѣха върволица отъ мисли по него. . . Той сега се гърчи между електродитѣ и неговата занемѣла уста издава, може би, не човѣшки викове, или мълчаливо е изохкалъ и се е спотаилъ въ непробуденъ сънъ. . .

Азъ ще отида . . . Азъ трѣбва да го видя. . .

По ржцѣ, по коремъ ще се влача, но ще отида при него. . . Искамъ да бжда тамъ, когато той ще получи изцѣление; когато лѣкаритѣ ще му кажатъ:

— Стани и ходи! . . .

. . . . .